

N:o 89.

Af Herr **Pehr Ericsson** från Gefleborgs län: *Derom att i blifvande förordning rörande förvaltning af omyndigs egendom måtte stadgas rättighet för förmyndare att i lifrånsteanstalt insätta någon del af myndlings medel.*

Bland senare tidens inrättningar äro onekligen lifrånsteanstalterna ett verksamt medel att bereda hjälp och understöd på äldre dagar, då ålderdomssvaghet och aftagande krafter betaga många individer förmågan att genom eget arbete förskaffa sig sin timliga utkomst. Då de fattigas antal synes mera till- än aftaga och fattigvårdstungan årligen tilltager, bör det ligga föräldrar och målsmän om hjertat, att bereda sina barn och myndlingar något understöd på ålderdomen, genom att i lifrånsteanstalterna för deras räkning göra insättningar. Härvid företer sig likväl en svårighet för förmyndaren att kunna insätta något af sin myndlings arfsmedel, då ej någon lag gifves, som lemnar honom rättighet dertill och försäkrar honom, att ej af myndlingen kunna blifva ålagd, att till honom utbetala de i lifrånsteanstalten för hans räkning insatta medel. Väl kan förmyndaren utan betänklighet insätta myndlingens arfsmedel i kapitalförsäkringsanstalt, under vilkor att medlen återfås vid den tid myndlingen uppnår myndig ålder; men att insätta någon del af myndlingens medel för erhållande af lifrånst, kan han ej, oakadt det för mången myndling skulle medföra en stor fördel, alldenstund många derigenom blefve urståndsatta, att, som nu ofta händer, genom lättsinne och oförstånd förstöra sina arfsmedel i de yngre åren, då de ofta nog på ålderdomen få lida brist och äfven falla fattigvården till last.

Vid 1869 års riksdag afläts till Kongl. Maj:t en underdånig skrifvelse, med anhållan, det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbete en ny förordning rörande förvaltningen af omyndiges egendom; men då i bemälda skrifvelse det ämne jag här påpekat ej på något sätt vidröres, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte anhålla, att vid utfärdandet af ny förordning om förvaltningen af omyndiges egendom, förmyndare deri äfven måtte meddelas tillåtelse att få in-

sätta någon del af sina myndlingars arfsmedel i lifränteanstalt för beredande af lifränta.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1871.

Pehr Ericsson,
från Gefleborgs län.

N:o 90.

Af Herr **Carl Ivarsson**: *Angående allmänna underdomstolarnes å landet organisation, m. m.*

I afsigt att bereda skyndsamhet i lagskipningen samt tillfälle för åtskilliga ärendens öfverflyttande från de administrativa embetsverken till domstolarne, tillåter jag mig härmed vördsamligen föreslå,

att Riksdagen för sin del antager såsom lag det af komiterade utarbetade, härvid fogade *förslag till stadga angående allmänna underdomstolarne å landet*, med dertill hörande författningar af den natur, att Riksdagen rörande dem eger beslutanderätt; samt att, i sammanhang dermed, Riksdagen aflåter en underdånig skrifvelse, med begäran att Kongl. Maj:t, vid reglering af domsagor och tingslag, täcktes tillse *dels* att domkretsarne — der ej öfvervinneliga lokalhinder ligga i vägen — ej blifva större, än att de tingssökande få högst fyra mil till tingsstället, *dels* att de mindre städernas förläggande i judicielt hänseende under landsrätt må, der sådant lämpligen kan ega rum, genom domsageregleringen underlättas, *dels* ock slutligen att, till dess regleringen blir fullbordad, i fullmakterna för de häradshöfdingar, som under denna tid utnämnas, det vilkor införes, att de må vara skyldiga öfvertaga domarembetet äfven i de inom domsagan liggande mindre stä-